

udenlandske skibe, idet omfang det er foreneligt med international ret. Ændringen medfører ingen ændring i praksis på området. Jf. også bemærkningerne til 1993-loven, Folketingstidende, Tillæg A 1992-93 side 7340-7342, hvor der står, at anvendelsen af indgrebsmulighederne skal tage hensyn til skibets nationalitet, og i hvilket farvand skibet befinder sig. Der står endvidere, at for udenlandske skibe på dansk søterritorium er indgreb undergivet visse folkeretlige begrænsninger. Kyststaten kan på basis af sin almindelige højhedsret over søterritoriet udfærdige love og andre retsforskrifter til beskyttelse imod forurening, men kyststatens håndhævelse af disse må ske i overensstemmelse med folkerettens regler om skibes ret til uskadelig passage. I henhold til Havretskonventionens artikel 19, stk. 1, er passage uskadelig i det omfang, den ikke er til skade for kyststatens fred, orden eller sikkerhed. Sådant passage skal finde sted i overensstemmelse med Havretskonventionen og andre folkeretlige regler. Kyststaten er i forlængelse heraf berettiget til at hindre passage, som ikke er uskadelig, jf. også de almindelige bemærkninger under pkt. 2.1.3.

Til nr. 8

I medfør af § 43 kan forsvarsministeren forbyde et skib at fortsætte sejlads eller andre aktiviteter eller påbyde, at sejlads eller andre aktiviteter skal følge bestemte retningslinjer, såfremt der fra skibet er sket eller er fare for udtømmning eller udledning, som er i strid med loven eller forskrifter udstedt i medfør heraf eller omfattes af § 58, og forbudet eller påbudet er nødvendigt for at forhindre eller bekæmpe forurening af havet. Efter stk. 2, kan miljøministeren træffe foranstaltninger svarende til de i stk. 1 nævnte over for platforme. I medfør af stk. 3 kan miljøministeren henholdsvis forsvarsministeren træffe yderligere foranstaltninger end de i stk. 1 og 2 nævnte, såfremt dette er nødvendigt for at forhindre eller bekæmpe forurening, der kan medføre alvorlige skader for havmiljøet. Det fremgår af stk. 4, at beføjelserne efter stk. 1 kun kan udøves over for udenlandske skibe, der har overtrådt havmiljøloven i de eksklusive økonomiske zoner, såfremt der er sket en udtømmning, og såfremt det med sikkerhed kan konstateres, at overtrædelsen er begået af det pågældende skib.

Med ophævelsen af stk. 4 undgås, at miljømyndighederne afskæres fra at kunne foretage indgreb i situationer, hvor de nævnte begrænsninger ikke er påkrævet efter international ret, f.eks. i forbindelse med søulykker.

Der sonderes herefter ikke mellem danske og udenlandske skibe i selve bestemmelsen, men bestemmel-

sen skal fortsat læses i sammenhæng med havmiljølovens § 2, hvoraf det fremgår, at loven kun gælder for udenlandske skibe, idet omfang det er foreneligt med international ret. Ændringen medfører ingen ændring i praksis på området. Jf. også bemærkningerne til 1993-loven, Folketingstidende, Tillæg A 1992-93 side 7340-7342, hvor der står, at anvendelsen af indgrebsmulighederne skal tage hensyn til skibets nationalitet og i hvilket farvand skibet befinder sig. Der står endvidere, at for udenlandske skibe på dansk søterritorium er indgreb undergivet visse folkeretlige begrænsninger. Kyststaten kan på basis af sin almindelige højhedsret over søterritoriet udfærdige love og andre retsforskrifter til beskyttelse imod forurening, men kyststatens håndhævelse af disse må ske i overensstemmelse med folkerettens regler om skibes ret til uskadelig passage. I henhold til Havretskonventionens artikel 19, stk. 1, er passage uskadelig i det omfang, den ikke er til skade for kyststatens fred, orden eller sikkerhed. Sådant passage skal finde sted i overensstemmelse med Havretskonventionen og andre folkeretlige regler. Kyststaten er i forlængelse heraf berettiget til at afvise skibe fra søterritoriet, hvis passagen ikke er uskadelig, jf. også de almindelige bemærkninger under pkt. 2.1.3.

Til nr. 9

Gældende ret foreskriver, at beslutninger om forbud eller påbud skal begrundes og meddeles skriftligt til føreren af skibet eller den for platformen ansvarlige eller ejeren eller brugeren af skibet eller platformen. Den gældende bestemmelse åbner mulighed for, at et forbud eller påbud kan meddeles telegrafisk.

Forsvarsministeriet har konstateret et behov for at kunne udstede påbud og forbud mundtligt via radio til skibets fører. Det vil typisk være vanskeligt inden for rimelige tidsrammer at skulle overlevere et skriftligt påbud eller forbud til et skib, som befinder sig på søen, når den hændelse, som udløser udstedelsen af påbudet eller forbudet indtræder. En typisk situation vil f.eks. være, at et skib er grundstødt, hvilket kan medføre et behov for et hurtigt påbud om ikke at iværksætte et forsøg på at bringe skibet flot, førend et miljøskib eller andet skib er fremme i området. Jo hurtigere et påbud gives, desto hurtigere kan en forurening eller en fare herfor begrænses.

Hovedreglen er dog fortsat, at påbud og forbud skal begrundes og meddeles skriftligt. Et påbud eller forbud kan dog sagtens meddeles mundtligt, men skal så snarest efterfølgende meddeles skriftligt. Med skriftlig meddelelse forstås også f.eks. telefax og e-mail og andre moderne kommunikationsmidler.